

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֶּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֶּהָר", "זֶהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֶּהָר"

מְנַקֵּד

חַיִּי-שְׁרָה – תּוֹלְדוֹת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ה' - חלק א'

קונטרס 121

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָא יִפְקִין בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

לאור הזוהר

לקט מספרי הקדמונים על הזוהר

לעיל השלשן כי הוא מזכר הנשמה, והקדוש ברוך הוא ברב רחמי ימצא על משאלתו לבו כמרת בזכות למוד לשון הזוהר, כי הוא יחזיקו קסיה אל פי שווא מנמנע בלשנונו ודאי מאן חשוב מאן סמו וקאן רביע, בזכות זה, הקדוש ברוך הוא ישר, ויחיש וידגל וקא לציון עזא, אמן זו יהי רצונו.

(סדר שער השמים, בסדר הלמוד שכתבו הקדמונים)

כא לעלמ אור הקדוש כלו בכל השנה - מחלקים הדפים כפי המים של כל השנה

בז דע כי שוהנס לעלמ אור הקדוש כלו בכל השנה, שחלקים הדפים כפי המים של כל השנה, ואשרינו ואשרי חלקם.

(כפי אליהו שער ד')

כח חלקל חור על פי דפי וילרש על חלק על פתקא אחד, ויחלקו הפתקאות לאנשי עידם החרדים על דבר חשם, לעלמ כל אחד חלק חרשנס כלם.

עם אלה החכמים, ראשי ומתניין על עיר ועיר וכל פלך ופלך, שישנו כל חלקל פלך חור הקדוש וז חלקים לעלמ חלקים, וילרש על חלק על פתקא אחד, ויחלקו הפתקאות לאנשי עידם החרדים על דבר חשם לעלמ כל אחד חלק חרשנס כלל וכל חלק חרשנס כלל, ובה וכלו פשוט ששעור בין כלם כל חור הקדוש כלל וכלו, וקבר נודע כי בזכות למוד חור הקדוש: וכל עזא הואל כהנה בנשינו, אמן זו יהי רצונו.

(כפי אליהו שער ד')

כח תקונו לנאולה האפסית - ששעם רבנים האגונים מארי דארעא דישא

לומר האלק טיסיים בכיה אלוה הכא עליו לטובה כפי שחור הראשון וחי או פחות עם בני הכרתו של שאשדק. סיום היה אחד לעליו מל עם ישראל, ולבעל כל החרים אותם עליונים וחתונם, ופר צעתי אויבני.

כבר ידוע לכולנו בעלת למוד חור הקדוש אשר הוא מבעל אמת רבני ואנוני ארץ הקדושה לבעלם מכל בר ישראל, וישאל ויחנה ששקבר כבר שורנו עם ישראל כמדורת ש. חלקו לנאולה האפסית - ששעם רבנים האגונים מארי דארעא דישא, אשר היה נעקשה לקשה, לשקל על למוד חור הקדוש לנאולה וחתונה לארץ אלק טיסיים, וכפי הרישיות אשר בעלנו, לא נוסף כי קרעו שש מאות טיסיים, על פי אמת רבני ואנוני ארץ הקדושה לבעלם מכל בר ישראל, אשר ידוע שמתת לעלמ דע עם כבד' לומר האלק טיסיים כפי אלוה הכא עליו לטובה, כפי שער הראשון וחי או פחות עם בני הכרתו של שאשדק. סיום אור אחד לעליו מל עם ישראל ולבעל כל החרים אותם עליונים וחתונם, ופר צעתי אויבני ויחלקל שחשבתם ולא תעשיה, ודבר חושיה, וישאל ישל לבעת וינארה ויקראתם דורו בארץ.

ותקנו ל' בספר סדר מכל זך לשלנו: כפי גדול חיוב על תלמיד חכם לעלמ כהנה, וינשם כפה גדול אם אינם לומדים כהנה, ונזכר ארץ וקומה, כי הם משכנים הנאקה כחמא לעליו, כי ישעה בשעה אחת כלמוד הפקלה מה שלא נעשה כלמוד חדש ימים כפטיני התורה, כי גדול כחה לקבץ הנאקה.

ותקנו ל' בספר סדר מכל זך לשלנו: כפי גדול חיוב על תלמיד חכם לעלמ כהנה, וינשם כפה גדול אם אינם לומדים כהנה, ונזכר ארץ וקומה, כי הם משכנים הנאקה כחמא לעליו, כי ישעה בשעה אחת כלמוד הפקלה מה שלא נעשה כלמוד חדש ימים כפטיני התורה, כי גדול כחה לקבץ הנאקה.

ותקנו ל' בספר סדר מכל זך לשלנו: כפי גדול חיוב על תלמיד חכם לעלמ כהנה, וינשם כפה גדול אם אינם לומדים כהנה, ונזכר ארץ וקומה, כי הם משכנים הנאקה כחמא לעליו, כי ישעה בשעה אחת כלמוד הפקלה מה שלא נעשה כלמוד חדש ימים כפטיני התורה, כי גדול כחה לקבץ הנאקה.

ותקנו ל' בספר סדר מכל זך לשלנו: כפי גדול חיוב על תלמיד חכם לעלמ כהנה, וינשם כפה גדול אם אינם לומדים כהנה, ונזכר ארץ וקומה, כי הם משכנים הנאקה כחמא לעליו, כי ישעה בשעה אחת כלמוד הפקלה מה שלא נעשה כלמוד חדש ימים כפטיני התורה, כי גדול כחה לקבץ הנאקה.

השקל להלן נפש ישראל קטן וגדול שם הוא, כל אחד לפי הכחות ושש נשמתו.

(הקבוצה ישרות, רבי יצחק הירש האבאראני ספאקשטיין אות ה')

י. למוד חור הוא ששלות גדול אל הנפש בכל זמן שיהיה לו שעות ולעל המבין משנה ופירא הלכה ויפירכשו ויבחר הקדוש, כי למוד חור הוא ששלות גדול אל הנפש, ואף על פי שאינו מכוין, הלשון של חור לבד מסגל מאד.

י. לעלמ ספר חור הרבה, ואין מספיק שאר הלמוד אפר לו רבני פנסם ספאריין זצ"ל, שאני צריך לעלמ ספר חור הרבה (אין אריינאט) כי מחמת חשכות פלגו צריך להאיר מאד גדול ואין מספיק שאר הלמוד פלגו שאר חור מלמודו בשאר השעורים, וכן הוא בחר ששאר בר ששענו לו ויחא שחורו ינא דמלכא ששיתא, על פי (נפת נאוסים ספר ד' - קדש פנס)

י. אף כי שאינו מכוין פנימית דבריו, כל חן הטעמו מסגל לנשמה להאירה ולנקה

י. יכלו שיהי גדל קדשת ספר חור ותועלתו אשר דבריו צמנים ונסתרים כלפידים בנורים מאירים ופזורים, פסח עינים סקר המים, מתי הנפשות חורו רצון אברהם, דבר מלכים אין כל הקבוצה להאכה ולינארה את חשם הנבין והנורא, ואף כי שאינו מכוין חלוקות פנימית דבריו כל חן הטעמו ולמוד לשון, דבריו חפץ מסגלים לנשמה להאירה ולנקה נועד.

(הקדמת בית דין אפסדקס דל כנסת חור הסדר)

ט. לשון חור מסגל לנשמה אף דלא ידע מארי קאמר כבר נזכר גדל ימי הפקאות וכל חולות ספר חור הקדוש ותקונו אשר שחרר הפנא האלקי רבי ששענו לו ויחא זכר צדיק לברכה, אשרי אדם שומע לו לשקל על דלותותיו עם יום, אשר חכמים הנידו שאר לשון חור הנחב (חור) מסגל מאד לנשמה אף דלא ידע מארי קאמר.

(הקבוצה ישרות, רבי יצחק הירש האבאראני ספאקשטיין אות ה')

ט. לעלמ חשם דפין בור כלם יום ואין לקבע עצמו לעלמ חשם דפין בור כלם יום, והוא ששאר בור הקדוש גדול לנפש להאירה ולנקה ולתקנה וכללות קוים מידות רעות ומאורות רעות לכותב בעים השם, והוא ספרא ותקונו לנשמה ולקשים של הנפש.

(מורה באגודע להסדיר את ח)

י. תקונו לבעל השוכה שאמר חשמה דפין אור או חתונם כלל יום

י. וכן פנו חור האר"י תקונו לבעל השוכה שאמר חשמה דפין אור או חתונם כלל יום, וכן נהג מורי ורבי לקבע למודו בלילה, כשפיתונו או בזהר, או בשנים באחד טובים.

(מורה באגודע להסדיר את ח)

י. למוד חור הקדוש אף באין מכוין חשוב באלו חדש חדשים פסלת חדושה חרה שהוא חשוב מאד בשמים מפעלי, עד שאמר בור הקדוש ששנה שמיים דחשיים, ושל על הכותב אומר: 'לנשע שמיים וילסד ארץ וינאר לציון עפי אהר', אל חקרי עפי אלק עפי, שנעשה שחך לתקדוש ברוך הוא, וכו', והוא תקונו גדול לכל עוון ולכל חשאת ובכפת לעוון פנס וכו', והוא למוד ספר חור הקדוש אף בכפת לעוון פנס באלו חדש חדשים, ואשר הפקלה ואשר הפשעית ולכלב ששנו לבו ששמים.

י. לומר אור חדש הקדשה לנשמה להאירה ולנקה, ויחא שחורו ינא דמלכא ששיתא, על פי (נפת נאוסים ספר ד' - קדש פנס)

כ. ילמוד בור הקדוש באשמורות כי הוא מפלך הנשמה, והקדוש ברוך הוא ברב רחמי ימצא על משאלתו, כי הוא יחזיקו קסיה אל פי שווא מנמנע בלשנונו ודאי מאן חשוב מאן סמו וקאן רביע, בזכות זה, הקדוש ברוך הוא ישר, ויחיש וידגל וקא לציון עזא, אמן זו יהי רצונו.

י. למוד חור הוא ששלות גדול אל הנפש בכל זמן שיהיה לו שעות ולעל המבין משנה ופירא הלכה ויפירכשו ויבחר הקדוש, כי למוד חור הוא ששלות גדול אל הנפש, ואף על פי שאינו מכוין, הלשון של חור לבד מסגל מאד.

א. הנראה אורנו לברכה והור הקדוש: העוסקים ברין וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

(פירוש הנראה על פסליה ד' יח)

ב. פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף, שהוא הנפש פנימיות התורה, והחיוניות לחיוניות הגוף, והעוסקים ברין וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

ג. עקר הנאולה כלמוד הפקלה

הנאולה לא תהיה רק על ידי למוד התורה, ועשר הנאולה כלמוד הפקלה.

(נפת נאוסים ספר ד' אות ב')

ד. לעלמ ספר חור ושערי אורה

שאלתי משה: איך הדרך לצאת ידי חובתו השעור למוד שאמר רבותינו ארונים לברכה?

והישיב: לעלמ ספר חור ושערי אורה כדי להבין קצת מהנושאים בור הקדוש, רק כל הפירוש, כי הוא מסגל ומסיע לעלנו אחר.

ה. מידות הפקלה, קדם רשבי' והאר"י אורנו לברכה היו כסוד גדול, ואחר כך שוב לא היה לא למוד, והחור לנלות חסד

יש פה דברים שחם בחתמה כרי ואחר כך שוב אינו סוד כגון קצת מידות הפקלה שקדם רבי ששענו בר ויחא והאר"י אורנו לברכה היו אלו הדברים כסוד גדול, ולא היו מדברים פה כי אם כסוד גדול מאד, ואחר כך בסי רבי ששענו בר ויחא והאר"י אורנו לברכה, שוב לא היה סוד, והחור לנלות חסד קצת, וכן יש פה נוסף דברים שחם עליו סוד ואחר כך בסימים אחר לא היו סוד.

ו. חור סגולה וא שאינו מכוין ויחא שער הלמוד ויהי בזה האופן: כי שווא בעל עסק גדול יבדוק כל למודו בור הקדוש אף שאינו מכוין, כי זה אכפת ליה שאינו מכוין אפלו כי הוא סגולה.

(מספר יאסדיר טובה הקריים ד' חמא)

ז. עת קבוצ בספר חור

והקשר שיהיה עת קבוצ כלל יום לעלמ ספר חור כמו ראשית חקקה וספר הירש לנכניו עם ובכרת כסוד חור.

(מורה באגודע עמוד 64)

ח. תקונו חור הקדוש - קדם השנה שש

לכבוד קדשת תלמידי הפקלה וכו' מורנו רבי דוד גרו יאיר וכו' ומאד יש לי צער גדול מה, אכל אעלץ ויחא ואלקים אהר, כלל לילה חור השנה שש חלדס מאמר אחד מתקונו חור הקדוש ואף תישו נעם וכל תביל עזרת השם יתברך, ונשם יתברך: ושל כלבנו אהבתי ויחא דאקא, אמן זו יהי רצונו, מאד מורו ישראל וכו' מורנו רבי רבי אעלץ בעל שם מסעבזו.

ט. דור חור הקדוש אליהו ויקנא

דור חור הקדוש אליהו ויקנא מנוע כל מלי בשא והשפרן פו ישיאל לנכב יחלד פה

(הקבוצה ישרות, רבי יצחק הירש האבאראני ספאקשטיין אות ה')

י. אחר פסחיתו יזה לבניו

ואפלו מה שאינו יכול להבין על בוריו, אף על פי כי הלמוד בעצמו הוא חתולה, שאמר פסחיתו חורא יזה יזה לבניו וי', לכן ילמד אדם אף על פי שאינו יודע.

(מורה באגודע חידושים שבת)

יא. אור הקדוש מסגל לנשמה להאירה ולנקה, ויחא שחורו ינא דמלכא ששיתא, על פי (נפת נאוסים ספר ד' - קדש פנס)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזהו"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אור אדום

זוהר דברים (דף רפ"ה ע"ב):

אמר רבי יהודה, ובז' יקלו, מאי דלא ידע לאוקיר לטאריה, ולא אתפנו ב'אמן'. דתנינן ג'דול העונה אמן יותר מן הפסוק. והא אוקימנא סמיה דרבי שמעון, דאמן, משך ברקאן מ'סבועא למלכא, ומפלכא למטרוניתא (דא כנסת ישראל), ובאתון ג'ליפין דרבי אלעזר, מא'ל"ף למ"ס, ומס"פ לנו". כיון דמטו ברקאן לנו, מתפן ג'ד'ין (דף רפ"ה ע"ב) ונקטין ברקאן לעלאי ותתאי, ומתפשטי בכלא. וקלא נמי אתשקו משקיותא דברקאן. דאפיק פלגיא עבדא דמלכא קדושא - וכד ישכאל לתתא, משפרין לאתבא אמן, לכונן לבניהו קמה דאצטריך, קמה פתחין דברקאן פתחין ליה לעלא, קמה טבאן משתקחין בכלהו עלמין, קמה חדו בכלא. מאי אג'ר להו לישכאל דג'רמין האי. אג'ר להו בעלמא דין, ובעלמא דתתא. בעלמא דין בשעתא דצאקון להו (כישראל), ומצלן צלותא ספי מאריהו, קלא מ'קראן בכלהו עלמין, (ושעיה כו) פתחו שערין ויבוא גוי צדיק שומר אמונים אל תקרי אמונים, אלא אמונים. פתחו שערים, קמה דישכאל פתחין להו תרעין דברקאן, כך השתא פתחו שערין, ותתקבל צלותהו מאינו דצאקון להו. האי בעלמא דין, בעלמא דתתא מאי אג'ר'יהו. ד'ד פוק בר גש מהאי עלמא, דתתא שומר לאתבא אמן. מאי שומר, כלומר, נטיר ההיא ברקא דאמר ההוא דמברך, ומחקה ליה לאתבא אמן. קמה דאצטריך. נשמתיה סלקא ומכריזי סמיה, פתחו שערין סמיה, קמה דתתא תתא פתח תרעין כל יומא, כד תתא שומר אמונים.

סנהדרין דף צח מגלה לנו סודות מלחמת גוג ומגוג

צח אותיות חין - רמז על חיצים של אטום כמו שהג"א זצ"ל אמר שהמלחמה האחרונה תהיה ב 12 דקות, והחפץ חיים אמר שזה יקח רק 3 דקות

ספר תהלים פרק קמ"ח:

ח' אלוקים עז ישועתי סבתה לראשי ביום נשק:

1534 "סבתה לראשי ביום נשק":

1534 "אמן יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמייא"

91 ועוד, אמן בגימטריא צ"א

8 אותיות הוי' אנד'

1 הכולל

1534 ס"ח

זאת אומרת כפי שאמר הגה"צ הרב ש"ך זצ"ל בדרשתו בכיבור הפסוק **סכות לראשי ביום נשק**, סובב על פצצת אטום, שהקב"ה יעשה לנו כמו סכות "סכות" ביום נשק כשיזרקו את פצצת אטום וכך יניצל

מכאן וראים שבאמן הוא שמיא רבא יכולים להניצל

ספר זכריה פרק יג ספוק ח-ט

(ח) ויחיה בכל הארץ אדם ח' פי שנים ב'ח ויברתו ויגועו. ויחלשית ויחזר ב'ח: (ט) ויחלשית את השלשית באש ויחלשיתם ב'ח את השם ויחלשיתם בב'ח את ה'ח' הוא יחזק בשמי ואג'ר אענה אתו אמרתי עמי הוא יאמר ח' אלוקי:

יקרא בשמי ואני אענה אותו אמרתי עמי הוא (זכריה י"ג)

בגימטריה

2052 עם 8 תיבות

2060 9 תיבות של אמן וכו', והכולל ביחד

2070

אמן יהא שמיא רבא מברך לעלם ולעלמי עלמייא יתברך

2070

בראשית פרק א

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ: 28 אותיות 7 תיבות

שמות פרק כ"א:

ויברך אלהים את כל הדברים האלה לאמר 1332

28 אותיות 7 תיבות

יהא שמיא רבא מברך לעלם ולעלמי עלמייא 28 אותיות 7 תיבות

(מספר הקדוש מ"ל פרשת יתרו, ואחזקן, מספר הקדוש כל בו להלכות קדיש)

כל נפש מישראל למגדל ועד קצו מחיב ללמד ספר זוהר דבר יום ביומו, ולסיים את כל ספר זוהר הקדוש בכל שנה ושנה, חק ולא יעבר, כמחזון הנאמרה האמתית, ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (רבני ירושלים תרפ"א).

ה'. והכל הוא סוד ליוֹדְעֵי הַדִּין.
בְּאוֹרֵי רַבִּי אַבְאָה וְהַיְהוּדִי הַהוּא
וְנִשְׁקָו אֶת יָדוֹ. אָמַר רַבִּי אַבְאָה,
עַד הַיּוֹם הַזֶּה לֹא לְמַדְתִּי בְּדִבְרֵי
הַזֶּה, רַק עֲכָשׁוּ. אֲשֶׁרִי חִלְקִי
שְׁנֵכִיתִי לְשִׁמְעָא אוֹתוֹ.

וַיְבִיֶּאֱהָ יִצְחָק הָאֲהֵלָה שָׂרָה אִמּוֹ.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הִפְסוּק הַזֶּה קָשָׁה.
הָאֲהֵלָה? הִנֵּה צָרִיף לְהִיּוֹת לְאֵהֶל
שָׂרָה אִמּוֹ! מַה זֶּה הָאֲהֵלָה?
שִׁחְזָהָ לְשֵׁם הַשְּׂכִינָה. מִשּׁוּם
שֶׁכָּל זְמַן שֶׁשָׂרָה הִתְהַדְּבָה לְיִצְחָק
בְּעוֹלָם, לֹא זָוָה מִמֶּנָּה הַשְּׂכִינָה,
וְגַרְדָּה דוֹלֵק מִצֶּרֶב שִׁבְתָּ לְעֶרֶב
שִׁבְתָּ וְהָיָה מֵאִיר אֶת כָּל אוֹתָם
יָמוֹת הַשָּׁבָע. אַחֵר שָׁמְתָהּ, כִּבְּהָ
אוֹתוֹ הַנֵּר. בִּיּוֹן שְׂבָאָה רִבְקָה,
חֲזָרָה הַשְּׂכִינָה וְהִדְלִיקָה אֶת הַנֵּר.
שָׂרָה אִמּוֹ - שִׁדְמָתָה לְשָׂרָה בְּכָל
מַעֲשֶׂיהָ.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, כְּמוֹ שִׁדְמוֹתַי
שֶׁל יִצְחָק הִתְהַדְּבָה בְּדְמוֹתַי שֶׁל
אַבְרָהָם, וְכָל מִי שֶׁרָאָה אֶת יִצְחָק
אָמַר זֶה וְדָאִי אַבְרָהָם שֶׁהוּלִיד
אֶת יִצְחָק - כִּן גַּם דְּמוֹתַי שֶׁל
רִבְקָה מִמֶּנָּה הִתְהַדְּבָה בְּדְמוֹתַי שֶׁל
שָׂרָה, וּמִשּׁוּם כִּן שָׂרָה אִמּוֹ וְדָאִי.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּכָל כִּן זֶה,
אֲבָל בֹּא רָאָה, זֶהוּ סוֹד. שְׂאָף עַל
גִּבּ שֶׁשָׂרָה מִתָּה, דְּמוֹתָהּ לֹא זָוָה
מִן הַבֵּית, וְלֹא נִרְאָתָה שָׁם מִיּוֹם
שִׁמְתָהּ עַד שְׂבָאָה רִבְקָה. בִּיּוֹן
שְׁנֵכִיטָה רִבְקָה, נִרְאָתָה דְּמוֹתָהּ
שֶׁל שָׂרָה, שְׁכָתוֹב וַיְבִיֶּאֱהָ יִצְחָק
הָאֲהֵלָה וְגו'. מִיָּד שָׂרָה אִמּוֹ
נִרְאָתָה שָׁם. וְלֹא הִנֵּה רוֹאָה, רַק
יִצְחָק לְבַדּוֹ כְּשֵׁנִכְסָה לְשָׁם, וְעַל
כֵּן וַיִּנָּחֵם יִצְחָק אַחֲרֵי אִמּוֹ. [ס"א מ"ה
זֶה אַחֵר אִמּוֹ אַחֲרֵי] שְׂאָמוֹ נִרְאָתָה
וְהִזְדַּמְנָה בְּבֵיתָהּ, וְעַל כֵּן לֹא כְּתוּב
אַחֲרֵי מִיתַת אִמּוֹ, אֲלֵא אַחֲרֵי
אִמּוֹ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, מַה שְׁוֹנָה
שְׁכָתוֹב בְּיִצְחָק, וַיִּקַּח אֶת רִבְקָה

מִרוֹם לְעוֹלָם יְיָ. וְכִלָּא אִיהוּ רִזָּא לְיִדְעֵי מַדִּין.
אֶתוֹ רַבִּי אַבְאָה וְהַהוּא יוֹדָאִי וְנִשְׁקָו יְדוּי. אָמַר
רַבִּי אַבְאָה עַד יוֹמָא דִּין לֹא קָאִימְנָא בְּמַלְהָ דָּא
בְּרַ הַשְּׁתָּא. וְכָאָה חוֹלְקִי דְּזַכִּינָא לְמִשְׁמַע
לִיה:

וַיְבִיֶּאֱהָ יִצְחָק הָאֲהֵלָה שָׂרָה אִמּוֹ. אָמַר רַבִּי
יוֹסִי הָאִי קָרָא קְשִׁיָּא. הָאֲהֵלָה.
לְאֵהֶל שָׂרָה אִמּוֹ מִיבְעֵי לִיה, מָאִי הָאֲהֵלָה.
דְּאֵהֲדַרְתָּ תַּמָּן שְׂכִינְתָּא, בְּגִין דְּכָל זְמַנָּא
דְּשָׂרָה קָיִימָא בְּעַלְמָא שְׂכִינְתָּא לֹא אַעֲדִי
מִינָּה, וְשִׁרְגָא הָוָה דְּלִיקַת מִצֶּרֶב שִׁבְתָּ לְעֶרֶב
שִׁבְתָּ וְהָוָה נִהִיר כָּל אִינוּן יוֹמֵי דְּשַׁבְתָּא, בְּתַר
דְּמִיתַת, כְּבָתָה הָיָא שִׁרְגָא. בִּיּוֹן דְּאֵתַת
רִבְקָה אֵהֲדַרְתָּ שְׂכִינְתָּא וְשִׁרְגָא אֲדִלִיקַת. שָׂרָה
אִמּוֹ, דְּדִמְיָא לְשָׂרָה בְּכָל עוֹבְדָהָ.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר כְּמָה דְּדִיוֹקְנִיָּה דְּיִצְחָק הָוָה
כְּדִיוֹקְנִיָּה דְּאַבְרָהָם, וְכָל מָאן דְּחָמִי
לְיִצְחָק אָמַר דָּא אַבְרָהָם, וְדָאִי אַבְרָהָם הוּלִיד
אֶת יִצְחָק, הִכִּי נָמִי רִבְקָה דִּיוֹקְנָה מִמֶּנָּה הָוָה
דִּיוֹקְנָא דְּשָׂרָה, וּבְגִין כִּן שָׂרָה אִמּוֹ וְדָאִי.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּכִלָּא הִכִּי הוּא, אֲבָל תָּא
חַזִּי, רִזָּא אִיהוּ דְּאָף עַל גִּבּ דְּשָׂרָה
מִיתַת, דִּיוֹקְנָה לֹא אַעֲדִי מִן בֵּיתָא, וְלֹא
אֶתְחַזִּי תַּמָּן מִיּוֹמָא דְּמִיתַת עַד דְּאֵתַת רִבְקָה,
בִּיּוֹן דְּעָאֲלַת רִבְקָה אֶתְחַזִּיֶּינָא דִּיוֹקְנָא דְּשָׂרָה,
דְּכְתִיב וַיְבִיֶּאֱהָ יִצְחָק הָאֲהֵלָה וְגו'. מִיָּד שָׂרָה
אִמּוֹ אֶתְחַזִּיֶּינָא תַּמָּן, וְלֹא הָוָה חָמִי לָהּ בֵּר
יִצְחָק בְּלַחוּדוּי כִּד אַעֲיִל תַּמָּן, וְעַל דָּא וַיִּנָּחֵם
יִצְחָק אַחֲרֵי אִמּוֹ (ס"א מ"א אַחֲרֵי אִמּוֹ, אַחֲרֵי) דְּאִמּוֹ
אֶתְחַזִּיֶּינָא וְאִזְדַּמְנָא בְּבֵיתָא, וְעַל דָּא לֹא כְּתִיב
אַחֲרֵי מִיתַת אִמּוֹ, אֲלֵא אַחֲרֵי אִמּוֹ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר מָאִי שְׁנָא דְּכְתִיב בֵּיה
בְּיִצְחָק וַיִּקַּח אֶת רִבְקָה וְתַהִי לוֹ לְאִשָּׁה

ותהי לו לאשה ויאשה? כיון
שאמר ותהי לו לאשה, לא ידענו
שהיא אהב אותה? שהרי כל בני
העולם אוהבים את נשותיהם.
מה שונה ביצחק דכתיב בו
ויאשה?

אמא ודאי אתערותא דרחימו דדכורא לגבי
האשה של הנזכר לאשה אינה
אלא בשמאל, שכתוב (שיר א)
שמאלו תחת לראשי. וחשך ולילה
הם יחד, והשמאל מעורר
תמיד אהבה לנקה ואוהז בה.
ועל כן, אף על גב שאברהם (ס"א
היה) אוהב את שרה, לא כתיב בו
ויאשה, אלא ביצחק. ואם
תאמר ויאהב יעקב את רחל -
הצד של יצחק שהיה בו עשה
לו.

בא ראה, כשאברהם ראה את
שרה (ס"א את רבקה), היה מבקש
אותה ולא יותר. אבל יצחק
שהוא בעלה, אחז בה ושם את
זרעו תחת ראשה, שכתוב
שמאלו תחת לראשי וימינו
תחבקני. אחר כך בא יעקב
ושמש משתו, והוליד שנים עשר
שבטים, כלם כראוי.

ובא וראה, כל האבות הלכו
בסוד אחד, וכלם שמשו בארבע
נשים כל אחד מהם. אברהם
בארבע - שרה והגר ושתי
פילגשים, שכתוב ולבני
הפילגשים אשר לאברהם.
פילגשים - שתיים. הנה ארבע.
יצחק בסוד של ארבע של הצד
של רבקה, שכתוב ויקח את
רבקה - אחד. ותהי לו לאשה -
שתיים. ויאשה - שלש. וינחם
יצחק אחרי אמו - הנה ארבע.
כנגד זה היו ליעקב ארבע נשים.
והכל בסוד אחד.

רבי חייא אמר, אברהם ויצחק
שמשו כל אחד עם אשה אחת

ויאשה. כיון דאמר ותהי לו לאשה לא
ידענא דהוא רחים לה, דהא כל בני
רחמי לנשיהו. מאי שנא ביצחק דכתיב ביה
ויאשה.

אמא ודאי אתערותא דרחימו דדכורא לגבי
אתתא לאו איהו אלא שמאלא דכתיב,
(שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי. וחשך ולילה
כחד אינון, ושמאלא אתער רחימו תדיר
לגבי נוקבא ואחיד בה, ועל דא אף על גב
דאברהם (ס"א הנה) רחים לה לשרה לא כתיב
ביה ויאשה אלא ביצחק. ואי תימא ויאשה
יעקב את רחל, סטרא דיצחק דהוה ביה
קעביד ליה.

הא חזי, אברהם בד חמא לשרה (ס"א לרבקה)
הוה מבקש לה ולא יתיר, אבל יצחק
דאיהו בעלה אחיד בה ושוי דרועיה תחת
רישה דכתיב שמאלו תחת לראשי וימינו
תחבקני. לבתר אתא יעקב ושמש ערסא
ואוליד תריסר שבטין כלא כדקא יאות.

והא חזי אבהן פלהו ברזא חדא (דף קלג ע"ב)
אזלו. וכלהו שמשו בארבע נשין כל
חד מנייהו, אברהם בארבע שרה והגר ותרי
פילגשים. דכתיב ולבני הפילגשים אשר
לאברהם, פילגשים תרי הא ארבע.

יצחק ברזא דארבע דסטירו דרבקה, דכתיב
ויקח את רבקה חד. ותהי לו לאשה
תרי. ויאשה תלת. וינחם יצחק אחרי אמו
הא ארבע. לקבל דא הווי ליעקב ארבע נשין.
וכלא ברזא חדא.

רבי חייא אמר אברהם ויצחק שמשו כל חד
באתתא חדא ברזא דקודשא. אברהם

בסוד של קדש. אברהם עם שרה, יצחק עם רבקה. כנגד שניהם היו ארבע נשים ליעקב בשני

חלקים. רבי שמעון אמר, עליו הדברים למקומם, שהרי הכל נעשה בסוד קדוש, והכל בסוד אחר.

ויסר אברהם ויקח אשה ושמה קטורה. קטורה זו היא הגר. שהרי שנינו, אחר שנפדרה הגר מאברהם וטעמה אחר גלולי אביה, אחר כך נקשרה למעשים כשרים, ומשום כך השתנה שמה ונקראה קטורה במעשים כשרים, ושלח אברהם ולקח אותה לאשה. מכאן ששנוי שם מכפר על חטאים, ועל כן השתנה שמה. ויסר אברהם. מה זה ויסר? אם תאמר שהוא הוסיף על שרה - לא כן! אלא בימי שרה הדרג עמה פעם אחת, ואחר כך גרש אותה על עסקי ישמעאל, ואחר כך ויסר, כמו מקדם פעם אחרת על מה שנשא אותה בראשונה. ולפי ששונה מעשיה, כך גם שנה שמה.

בא ראה, שאמר רבי אלעזר, ויבא יצחק האלה שרה אמו - שהתגלתה דמות שרה, ויצחק התנחם אחרי שהתגלתה אמו ואת דמותה היה רואה כל יום. ואברהם, אף על גב שנשא, לא נכנס לאותו הבית, ולא הכניס את אותה האשה לשם כדי ששפחה לא תירש גברתה. ובאהל שרה לא נראתה אשה אחרת, אלא רבקה.

ואף על גב שאברהם היה יודע שדמותה של שרה נגלתה שם, השאיר ליצחק אותו האהל, לראות את הדמות של אמו בכל יום. יצחק ולא אברהם. זהו שכתוב ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק. את כל אשר לו דוקא, זו אותה הדמות של שרה באותו המשכן.

בשרה, יצחק ברכה, ולקבל תרומתו היו ארבע נשין ליעקב בתרין חולקין. רבי שמעון אמר סליקו מלין לאתרייהו. דהא כלל ברזא קדישא אתעבד וכלל ברזא חדא:

ויסר אברהם ויקח אשה ושמה קטורה. קטורה דא היא הגר. דהא תנינן בתר דאתפרשא הגר מניה דאברהם וטעת בתר גלולי דאביה, לבתר אתקשרא בעובדין דכשרין, ובגין כך אשתני שמה ואקרי קטורה בעובדין דכשרין, ושדר אברהם ונסבה ליה לאנתו. מכאן דשנוי שמה מכפר חובין, ועל דא אשתני שמה.

ויסר אברהם, מאי ויסר, אי תימא דעל שרה איהו דאוסר, לאו הכי. אלא ביומא דשרה אנדווג בהדה זמנא חדא, ולבתר תריף לה על עסקי דישמעאל, ולבתר ויסר במלקדמין זמנא אחרא על מה דנסיב לה בקדמיתא. וכפום דשני עובדהא הכי נמי שני שמה.

הא חזי, דאמר רבי אלעזר ויביאה יצחק האלה שרה אמו. דאתגליא דיוקנא דשרה ויצחק אתנחם אחרי דאתגליא אמו, ודיוקנהא הוה חמי כל יומא. ואברהם אף על גב דאינסיב לא עאל בההוא ביתא ולא אעיל לה להאי אתתא תמן, בגין דשפחה לא תירש גבירתה. ובאהל דשרה לא אתחזי אתתא אחרא אלא רבקה.

ואברהם אף על גב דהוה ידע דדיוקנא דשרה אתגליא תמן, שבקיה ליצחק ההוא אהל למחמי דיוקנא דאמיה כל יומא. יצחק ולא אברהם, הדא הוא דכתיב ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק. את כל אשר לו דייקא, דא ההוא דיוקנא דשרה בההוא משכנא.

דָּבָר אַחֵר וַיִּתֵּן אַבְרָהָם אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ לַיִצְחָק, וְזֶה דְּמַהֲיִמְנוּתָא עֲלָאָה לְאַתְדַּבְקָא יִצְחָק בְּדַרְגָּא דְּחוּלְקִיָּה בְּדָקָא יְאוּת. תָּא חֲזִי, הֵכָא אֲתַפְּלִיל (ס"א מ"א בִּאשָׁא) אֲשָׁא בְּמִיָּא, וְדָאֵי אֲשָׁא נָטִיל מִיָּא, מִשְׁמַע וַיִּתֵּן אַבְרָהָם אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ לַיִצְחָק דָּא מִיָּא דִּאֲתַפְּלִיל בִּאשָׁא. וּבְקִדְמִיתָא אֲתַפְּלִיל בְּחֻדָּא אֲשָׁא בְּמִיָּא. אִימַתִּי, בִּשְׁעִתָּא דְּעֶקֶד לִיָּה לַיִצְחָק לְמַעַבְדּ בִּיָּה דִּינָא כַּדִּין אֲתַפְּלִיל אֲשָׁא בְּמִיָּא. וְהִשְׁתָּא אֲתַכְּלִילוּ מִיָּא בִּאשָׁא, לְמַהוּ כָּלָא וְזֶה דְּמַהֲיִמְנוּתָא עֲלָאָה:

וְלִבְנֵי הַפִּילִגְשִׁים אֲשֶׁר לְאַבְרָהָם נָתַן אַבְרָהָם מִתְּנֹת. מָאֵי מִתְּנֹת. אֲלִין סְטָרֵי דְּרִגִּין תַּתְּאִין דְּאִינוּן שְׁמֵהּ דְּסְטָרֵי רוּחַ מְסֻבָּא בְּגִין לְאַשְׁלָמָא דְּרִגִּין, וְאַסְתַּלַּק יִצְחָק עַל כָּלָא בְּמַהֲיִמְנוּתָא עֲלָאָה כְּדָקָא חֲזִי.

בְּנֵי הַפִּילִגְשִׁים, אֲלִין הוּוּ בְּנֵי קְטוּרָה פְּלִגְשׁ בְּקִדְמִיתָא וּפְלִגְשׁ הַשְׁתָּא. רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר פְּלִגְשִׁים מִמֶּשׁ. וַיִּשְׁלַחֵם מֵעַל יִצְחָק בְּנוֹ, דְּלֹא לְשִׁלְטָאָה לְגַבִּיָּה דִּיִּצְחָק. בְּעוּדָנוּ חֵי, בְּעוּד דִּהוּוּ אַבְרָהָם חֵי וְקָיִים בְּעֵלְמָא דְּלֹא יִקְטָרְגִין לִיָּה לְבָתֵּר, וּבְגִין דִּיתַתְּקֵן יִצְחָק בְּסֵטֵר דִּינָא קְשִׁיָּא עֲלָאָה לְאַתְתַּקְפָּא עַל פְּלָהוּ, וְכִלְהוּ אֲתַפְּפִיין קְמִיָּה. קְדָמָה אֶל אֶרֶץ קְדָם, בְּגִין דְּתַמָּן אִינוּן סְטָרֵי חֲרָשֵׁי מְסֻבָּאֵי.

הָא חֲזִי, פְּתִיב (מַלְכִּים א) וַתִּרְבַּח חֲכָמַת שְׁלֹמֹה מִחֲכָמַת כָּל בְּנֵי קְדָם. אֲלִין אִינוּן דִּהוּוּ מִבְּנֵי (אִינוּן) בְּנֵי פִילִגְשִׁים דְּאַבְרָהָם, וְהָא אוּקִימָנָא דְּהָא בְּאִינוּן הֲרִי קְדָם אִינוּן דְּאוּלְפִין חֲרָשִׁין לְבָנֵי נָשָׂא, וּמַהֲהִיא אֶרֶץ קְדָם נִפְקוּ לְבָן וּבְעוּר וּבִלְעָם בְּנוֹ וְכִלְהוּ חֲרָשֵׁי וְהָא אוּקְמוּהָ.

רַבִּי חֲזִקִּיָּה פִתַּח וְאָמַר, (יִשְׁעִיָּה מֵב) מִי נָתַן

דָּבָר אַחֵר וַיִּתֵּן אַבְרָהָם אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ לַיִצְחָק, סוּד הָאֻמָּנָה הַעֲלִינָה שִׁידֻבְקָא יִצְחָק בְּדַרְגָּת חֲלָקוּ בְּרֵאשִׁי. בֹּא רָאָה, כָּאֵן נִכְלָלוּ [מִים עִם אֵשׁ] אֵשׁ עִם מִים. וְדָאֵי אֵשׁ נִשְׂאָ מִים. מִשְׁמַע וַיִּתֵּן אַבְרָהָם אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ לַיִצְחָק, זֶה הַמִּים שְׁנִכְלָלִים בִּאשׁ. וּבְרֵאשׁוֹנָה נִכְלָלוּ יַחַד אֵשׁ וּמִים. מָתִי? בִּשְׁעָה שְׁעֶקֶד אֶת יִצְחָק לַעֲשׂוֹת בּוֹ דִּין, אֲזִי נִכְלָלָה הָאֵשׁ בְּמִים. וְכָאֵן נִכְלָלוּ מִים בִּאשׁ, שֶׁהָכֵל יִהְיֶה בְּסוּד הָאֻמָּנָה הַעֲלִינָה.

וְלִבְנֵי הַפִּילִגְשִׁים אֲשֶׁר לְאַבְרָהָם נָתַן אַבְרָהָם מִתְּנֹת. מָה זֶה מִתְּנֹת? אֵלּוּ הַצְּדִידִים הַדְּרָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת שֶׁהֵם שְׁמוֹת שֶׁל צְדִידֵי רוּחַ הַטְּמָאָה כְּדֵי לְהַשְׁלִים אֶת הַדְּרָגוֹת, וְהַתְּעֵלָה יִצְחָק עַל הַכָּל בְּאֻמָּנָה הַעֲלִינָה כְּרֵאשִׁי.

בְּנֵי הַפִּילִגְשִׁים - אֵלּוּ הֵיוּ בְּנֵי קְטוּרָה. פִּילִגְשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה, וּפִילִגְשׁ כְּעַתָּה. רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר, פִּילִגְשִׁים מִמֶּשׁ. וַיִּשְׁלַחֵם מֵעַל יִצְחָק בְּנוֹ - שְׁלֹא לְשַׁלֵּט אֲצֵל יִצְחָק. בְּעוּדָנוּ חֵי - בְּעוּד שְׁאֲבָרָהֶם הִיָּה חֵי וְקָיִים בְּעוֹלָם, שְׁלֹא יִתְגַּדּוּ בּוֹ אַחֵר כֶּף, וּכְדֵי שִׁיִּצְחָק יִתְּקֵן בְּצַד הַדִּין הַקָּשָׁה הַעֲלִינָה שִׁיתְּגַבֵּר עַל כָּלֶם וְכָלֶם יִכְנַעוּ לִפְנֵי. קְדָמָה אֶל אֶרֶץ קְדָם - מִשּׁוֹם שֶׁשֵּׁם הֵם צְדִידֵי הַכְּשָׁפִים הַטְּמָאִים.

בֹּא רָאָה, כְּתוּב (מַלְכִּים-א) וַתִּרְבַּח חֲכָמַת שְׁלֹמֹה מִחֲכָמַת כָּל בְּנֵי קְדָם. אֵלּוּ הֵם שְׁהִיוּ מִבְּנֵי [הֵם] בְּנֵי פִילִגְשִׁים שֶׁל אַבְרָהָם. וְהִרִי בְּאֶרְנוּ שְׁהִרִי בְּאוֹתָם הֲרִי קְדָם הֵם מְלַמְּדִים כְּשָׁפִים לְבָנֵי אָדָם, וּמַאוּתָה אֶרֶץ קְדָם יֵצְאוּ לְבָן וּבְעוּר וּבִלְעָם, וְכָלֶם מְכַשְּׁפִים, וְהִרִי בְּאֶרְוָהוּ.

רַבִּי חֲזִקִּיָּה פִתַּח וְאָמַר, (יִשְׁעִיָּה מֵב)

מי נתן למשפּה יַעקב וישראל
לבזוים הלא ה' וגו'. בא ראה,
מזמן שנתחבר בית המקדש,
הברכות לא שורות בעולם
ונמנעות, כפיכול נמנעות
ממעלה ומטה, וכל אותן שאר
הדרגות התחתונות מתגברות
והולכות ושולטות על ישראל,
משום שהם גרמו בפתאיהם.

הפסוק הזה אין מתישבים
דבריו, שפתיב מי נתן למשפּה
יעקב. כיון שאמר מי נתן
למשפּה יַעקב וישראל, מה זה
חטאנו לו? הנה צריך להיות
חטאו לו! ואם אמר חטאנו לו,
מהו ולא אבו? ולא אבינו צריך
להיות!

א"ל בשעה שנתחבר המקדש
ונשרף ההיכל והעם הגולה,
רצתה השכינה להעקר ממקומה
וללכת עמהם בגלות. אמרה:
אלף בראשונה לראות את ביתי
והיכלי, ואפקד את מקומות
הכהנים והלוים שהיו עובדים
בביתי.

אמר רבי אלעזר, באותה שעה
הסתכלה כנסת ישראל למעלה
וראתה את בעלה מסתלק ממנה
למעלה למעלה. ירדה למטה,
נכנסה לבית והסתכלה בכל
אותם המקומות, ונשמע קול
למעלה למעלה, ונשמע קול
למטה. זהו שפתיב (ירמיה לא) קול
ברמה נשמע נהי בכי תמרורים
רחל מבכה על בניה וגו',
ובבאריה.

כיון שנכנסה לגלות, הסתכלה
על העם, וראתה שדוחקים
אותם ורומסים אותם בגלות בין
רגלי שאר העמים. אז אמרה:
(ישעיה מב) מי נתן למשפּה יַעקב
וגו'. והם אומרים: הלא ה' זה

חטאנו לו. והיא אומרת: ולא אבו בדרךיו הלוף ולא שמעו בתורתו.

למשפּה יַעקב (דף קלד ע"א) וישראל לבזוים
הלא יי וגו'. תא חזי, מזמנא דאתחבר בי
מקדשא ברכאן לא שריין בעלמא ואתמנעו,
כפיכול אתמנעו מעילא ותתא, וכל אינון
שאר דרגין תתאין מתתקפי ואזלי ושלטי
עלייהו דישראל בגין דאינון גרמו בחוביהו.
האי קרא לא אתיישבן מליה דכתיב מי נתן
למשפּה יַעקב, כיון דאמר מי נתן
למשפּה יַעקב וישראל, מהו חטאנו לו,
חטאו לו מיבעי ליה, ואי אמר חטאנו לו,
מאי ולא אבו, ולא אבינו מיבעי ליה.

א"ל בשעתא דאתחבר מקדשא ואתוקד
היכלא ועמא אתגלי, בעיא שכינתא
לתעקרא מדוכתה ולמיהך עמהון בגלותא,
אמרה איהך בקדמיתא למחמי ביתאי
והיכלאי ואפקוד על דוכתי דכהני וליואי
דהו פלחין בביתאי.

אמר רבי אלעזר בההיא שעתא אסתפלת
כנסת ישראל לעילא ורחמאת דבעלה
אסתלק מנה לעילא לעילא, נחתת לתתא
עאלת בביתא ואסתפלת בכל אינון דוכתי,
ואשתמע קלא לעילא לעילא ואשתמע קלא
לתתא. ה"א הוא דכתיב (ירמיה לא) קול ברמה
נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה
וגו' ואוקמוה.

כיון דעאלת בגלותא אסתפלת בעמא
ורחמאת דדחקי לון ורמסי לון בגלותא
בין רגליהו דשאר עמין, פדין אמרת (ישעיה מב)
מי נתן למשפּה יַעקב וגו'. ואינון אמרין
הלא יי זה חטאנו לו. והיא אמרת ולא אבו
בדרךיו הלוף ולא שמעו בתורתו.

חטאנו לו. והיא אומרת: ולא אבו בדרךיו הלוף ולא שמעו בתורתו.

וּבִשְׁעֵתָא דְּזַמִּין קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַפְקֵד
עַל עַמֵּיהּ, כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל תִּיתּוּב מִן
גְּלוּתָא בְּקִדְמִיתָא (אָמַר לִיה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא) תִּיהֵךְ
לְבֵיתָא, בְּגִין דְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ יִתְבַּנֵּי בְּקִדְמִיתָא,
וְיִימָא לָהּ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קוּמִי מֵעַפְרָא.
הִיא תֵּבַת וְאַמְרָה לְאֵן אֲמַר אֵיהֵךְ, בֵּיתָאֵי חֲרִב
הִיכְלִי אֶתּוּקֵד בְּנוּרָא.

עַד דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִבְנֵי בֵּי מִקְדְּשָׁא
בְּקִדְמִיתָא וְיִתְקִין הִיכְלָא וְיִבְנֵי קִרְתָּא
דִּירוּשָׁלַם, וְלִבְתֵּר יוֹקִים לָהּ מֵעַפְרָא. הָדָא
הוּא דְּכְתִיב (תְּהִלִּים קמז) בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יְיָ וְגו'.
בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם בְּקִדְמִיתָא וְלִבְתֵּר גְּדַחֵי יִשְׂרָאֵל
יִכְנֵס, וְיִימָא לָהּ (יִשְׁעִיָּה נב) הַתְּנַעֲרִי מֵעַפְרֵי קוּמִי
שְׁבִי יְרוּשָׁלַם וְגו'. וְיִתְפַּנֵּישׁ גְּלוּתָהוּן
דִּישְׂרָאֵל. הָדָא הוּא דְּכְתִיב בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יְיָ,
בְּקִדְמִיתָא, וְלִבְתֵּר גְּדַחֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנֵס. וְכַדִּין
הָרֹפֵא לְשִׁבּוּרֵי לֵב וּמַחְבֵּשׁ לְעַצְבוֹתָם דָּא
תַּחֲיִית הַמָּתִים. וְכְתִיב, (יִחְזַקְאֵל לו) וְאֵת רוּחִי אֶתֵּן
בְּקִרְבְּכֶם וְעָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר בַּחֲקֵי תִלְכוּ וְגו'.
בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאַמֵּן: (ע"ב פֶּרֶשֶׁת חֵי שְׂרָה).

פֶּרֶשֶׁת תּוֹלְדוֹת

וְאַלֶּה תּוֹלְדוֹת יִצְחָק וְגו'. פֶּתַח רַבִּי
חֵיָא וְאַמַּר (תְּהִלִּים קו) מִי יִמְלֹל גְּבוּרֹת יְיָ
יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ. תָּא חֲזִי, כַּד בָּעָא קִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וְסָלִיק בְּרַעְיוֹתָא קַמֵּיהּ לְמַבְרִי
עַלְמָא, הָוָה מִסְתַּפֵּל בְּאוּרֵייתָא, וּבִרְא לִיה,
וּבְכָל עוֹבְדָא וְעוֹבְדָא דְּבִרְא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּעַלְמָא הָוָה מִסְתַּפֵּל בְּאוּרֵייתָא, וּבִרְא לִיה.
הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (מִשְׁלִי ח) וְאַהֲיָה אֶצְלוֹ אֱמוּן
וְאַהֲיָה (דף קלז ע"ב) שְׁעָשׂוּעִים יוֹם אֶל תִּקְרִי
אֱמוּן, אֶלָּא אֱמוּן.

כַּד בָּעָא לְמַבְרִי אָדָם אֱמֶרָה תּוֹרָה קַמֵּיהּ, אִי
כְּשִׁרְצָה לְבִרְא אָדָם, אֱמֶרָה הַתּוֹרָה לְפָנָיו: אִם הָאָדָם יִבְרָא וְאַחַר כֵּן יִחְטֵא וְאֵתָהּ תִּדְּנֵן אוֹתוֹ,

וּבִשְׁעָה שְׁעֵתִיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְפָקֵד אֶת עַמּוֹ, כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל תִּשׁוּב מִן גְּלוּתוֹ
בְּרַאשׁוֹנָה. [אָמַר לָהּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא]:
תִּלְכִּי לְבֵית כְּדֵי שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ
יִבְנֶה בְּהִתְחַלָּה. וְיֹאמַר לָהּ
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: קוּמִי מִן
הָעֶפֶר. הִיא שָׁבָה וְאוֹמַרְתָּ:
לֹאִיזָה מָקוֹם אֲלֵךְ? בֵּיתִי חֲרִב,
וְהִיכְלִי נִשְׂרַף בָּאֵשׁ.

עַד שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִבְנֶה אֶת
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּרַאשׁוֹנָה וְיִתְקִין
אֶת הִיכְלָל וְיִבְנֶה אֶת קִרְתָּהּ
יְרוּשָׁלַם, וְאַחַר כֵּן יָקִים אוֹתָהּ
מִן הָעֶפֶר. זֶהוּ שְׁכִתּוּב (תְּהִלִּים קמז)
בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם ה' וְגו'. בּוֹנֵה
יְרוּשָׁלַם בְּרַאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּן
גְּדַחֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנֵס. וְיֹאמַר לָהּ:
(יִשְׁעִיָּה נב) הַתְּנַעֲרִי מֵעַפְרֵי קוּמִי שְׁבִי
יְרוּשָׁלַם וְגו'. וְיִכְנֵס אֶת גְּלוּתוֹ
יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁכִתּוּב בּוֹנֵה
יְרוּשָׁלַם ה' - בְּרַאשׁוֹנָה, וְאַחַר
כֵּן - גְּדַחֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנֵס. וְאַז
הָרֹפֵא לְשִׁבּוּרֵי לֵב וּמַחְבֵּשׁ
לְעַצְבוֹתָם, זֶה תַּחֲיִית הַמָּתִים,
וְכַתּוּב (יִחְזַקְאֵל לו) וְאֵת רוּחִי אֶתֵּן
בְּקִרְבְּכֶם וְעָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר בַּחֲקֵי
תִלְכוּ וְגו'. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן
וְאַמֵּן.

פֶּרֶשֶׁת וְאַלֶּה תּוֹלְדֵי יִצְחָק
וְאַלֶּה תּוֹלְדֵי יִצְחָק וְגו'. פֶּתַח
רַבִּי חֵיָא וְאַמַּר, (תְּהִלִּים קו) מִי
יִמְלֹל גְּבוּרֹת ה' יִשְׁמִיעַ כָּל
תְּהִלָּתוֹ. בָּא רָאָה, כְּשִׁרְצָה
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְעָלָה בְּרִצּוֹן
לְפָנָיו לְבִרְא אֶת הָעוֹלָם, הִיָּה
מִסְתַּפֵּל בַּתּוֹרָה וּבִרְא אוֹתוֹ,
וּבְכָל מַעֲשֶׂה וּמַעֲשֶׂה שֶׁבִּרְא
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם, הִיָּה
מִסְתַּפֵּל בַּתּוֹרָה וּבִרְא אוֹתוֹ. זֶהוּ
שְׁכִתּוּב (מִשְׁלִי ח) וְאַהֲיָה אֶצְלוֹ
אֱמוּן וְאַהֲיָה שְׁעָשׂוּעִים יוֹם יוֹם.
אֶל תִּקְרִי אֱמוּן אֶלָּא אֱמוּן.

יְהִי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבֹתֵי שִׁתְקָנִים בְּנו עֵתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִי וּבִצֵּל יָדִי בְּסִיתִיךָ לְנִטְעַ שְׁמִים וְלִיסַד אֶרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּמִם וּלְתַקְּנוּ הַרִיסוֹת וְחֻרְבוֹת הַשְׂכִּינָה הַקְדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְנִירִיָּא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל מְכוֹנוֹ יֵשֵׁב לְהַחֲזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנֵיהָ וְקִיָּם בְּנו מְהֵרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְיִהְיֶה אוֹר הַלְבָּנָה בְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתִים בְּאוֹר שְׁבַעֲתֵי הַיָּמִים". וּזְכוֹת הַרְשָׁב"י הַקְדוֹשׁ וּבְנו רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן עֲזַרְיָה, יַעֲמֹד לָנוּ לְתַקְּנוּ הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ פְּרָצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יִרְאִיו. וּבְזְכוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּהַקְמָה הַזֹּאת, עַל יְדֵי תַתְקָרֵב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוּעָתָהּ מְהֵרָה תַצְמִיחַ, לְעֵלּוֹי שְׂכִינַת עֲוָנוֹ בְּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנו מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר", וַיֵּרָא עֲלֵינוּ אוֹר ה', בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד, אֲמֵן נֹצֵחַ סֵלָה וְעַד. (נֶסֶח הַתְּפִלָּה מְתוּדָה לְשׁוֹנוֹ הַקְדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וַיִּטָּל זֵיע"א)

מִזוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבֹתֵי שִׁתְקָנִים לְלִמּוּד וּלְהַגּוֹת בְּסֵפֶר הַקְדוֹשׁ הַזֶּה יִתְהַרַּע עֵילָאָה, וּזְכוֹת הַתַּנְאִים הַקְדוֹשִׁים שֶׁלְמַדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמֹד לָנוּ וּלְזַרְעֵנוּ וְנִזְכֶּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נט, כ-כא) וּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבִי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נָאָם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמַר יְהוָה רֹחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמּוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וְזֶרַע זֶרַע אֲמַר ה' מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַנִּים בְּנו הַנְּבוּאָה (יִשְׁעִיָּה נא, יז) וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבִצֵּל יָדִי בְּסִיתִיךָ לְנִטְעַ שְׁמִים וְלִיסַד אֶרֶץ וּלְאַמּוֹר לְצִיּוֹן עַמִּי אֶתָּה. וּבְרַפְתַּ מַּשָּׁה רַעֲיָא מְהִימָנָא תַתְּגַלָּה בְּמְהֵרָה דִּידוֹ, ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין עַמּוֹ אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתַגֵּל נַפְשֵׁנוּ בִּישְׁוּעָתָהּ בְּאַמַּת בְּאַמּוֹר לְצִיּוֹן מְלָךְ אֱלֹהֵינוּ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֵן וְאַמֵּן. (סד ה')

אֶלְהִינֵנוּ וְאֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ מְלָךְ רַחֲמָנוּ רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּהַמוֹן רַחֲמִיָּה בְּגִלְל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוּנָה. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְחִלָּה וְכוּן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוֹנוֹ. וְהִרְאָנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקְּנוֹנוּ. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתָּךְ לְתוֹכּוֹ, וְהִשָּׁב בְּהִיָּם לְעַבְדֶּיךָ וּלְיוֹיִים לְדוֹכְנָם לְשִׁירִים וּלְזִמְרִים. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמְלָאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֶת ה' לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר וְהַנּוֹרָא אֲמֵן בְּנו יְהִי רָצוֹן. (ס"ט)

הַקְדִּישׁ לְעֵלּוֹי הַנְּשָׁמָה: הַקְדִּישׁ הוּא שֶׁבַח גָּדוֹל לְבוּרָא עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזֶה עֲלֵנוּ נְשָׁמָה גָּדוֹל לְנִפְטָר בְּמִיָּחַד בְּזֶה שְׁגוֹרִם לְצַבּוֹר לְעֻנוֹת אֲמֵן, שֶׁהוּא עֲלֵנוּ נְשָׁמָה גָּדוֹל עַד מֵאֵד וְנַחַת רוּחַ לְנְשָׁמָה. מְלִבֵּד מֵה שְׁמַצִּיל אֶת הַנִּפְטָר מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם. מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּדִרְגוֹת נוֹסְפוֹת בְּגַן עֵדֶן (עֵצִי בִּי חַיִּים שְׁכַח לומר כָּל לַיִל שֶׁבַח קְדִישׁ אֶפִּילוֹ אַחֵר מֵאֵה שָׁנָה שְׁעוּלָה מַעֲלָה מַעֲלָה, וְעִי"ע פֶּלָא יוֹצֵץ). מַעֲלַת לִימּוּד הַזוֹהַר לְעֵלּוֹי הַנְּשָׁמָה: כְּתוּבוֹ הַמְּקַבְּלִים: לִימּוּד הַקְּבִלָּה וְהַזְהַר (תוֹרַת הַרְשָׁב"י) יֵשׁ בּוֹ תוֹעֲלַת לְנְשָׁמָה יוֹתֵר מִשְׁאֵר לְמוֹדִים. כִּי לְכֹן נִקְרָא זוֹהַר שֶׁהוּא מְזַהֵר הַנְּשָׁמָה... וּבַיּוֹם שֶׁבַת קוֹדֵשׁ שְׁשָׁעָה אַחַת לִימּוּד הַזוֹהַר שֶׁהוּא אֶלֶף שָׁנָה, וּבִשְׁמִיחָה מְלִיּוֹן שָׁנָה עָלֵינוּ לְהַשְׁתַּדֵּל יוֹתֵר בְּלִימּוּד הַזוֹהַר"ק כִּי הוּא מְבַחֲנִית הַיּוֹם, קְדוֹשׁ הוּא לְאַלְהֵינוּ... וּמֵה גְדֻלָּה מַעֲלַת לִימּוּד הַזוֹהַר הַקְדוֹשׁ בְּגִבְהַי מְרוֹמִים וּבְמִיָּחַד בַּיּוֹם הַקְדוֹשׁ יוֹם הַשְּׁבַת שְׁאִין עָרָךְ לְהַשְׁתַּדֵּל, וּבְנִדְאִי לְמוֹדוֹ בְּעַד עֲלֵנוּ נְשָׁמָה אֲבִיו אוֹ אִמּוֹ ע"ה, אִין קוֹץ לְמַעֲלָתוֹ וְאִין קוֹץ לְעֵלּוֹי נְשָׁמָה אֲבִיו אוֹ אִמּוֹ ע"ה, וּמַעֲטָרִים לְנְשָׁמָה בְּעֲטָרָה וּלְבוּשׁ מִיָּחַד בְּזְכוֹת לְמוֹדוֹ. וְכֵן לְחַמֵּי וְחַמּוֹתוֹ ע"ה (וְעִי"ע קִב הַיִּשָּׁר) וְהַבְּהָא שֶׁאֵכְרוּ אֹתוֹ, כְּפוֹל וּמְכַפֵּל שְׁבַעֲתִים, בְּבַחֲבִינַת מְכַבְּדוֹ בְּמוֹתוֹ וְכוּ', (וְעִי"ע פֶּלָא יוֹצֵץ עָרָךְ כְּבוֹד אֲבִי אֲמֵן).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תַּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאַוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֵנָּא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצֵּלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רָצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חָחֹן וְהֶבֶל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֹוּהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רָצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

